

К Джунтия Куин

БРИДЖЪРТЪН

Понякога краят е само начало...

Херцогът и аз
ВТОРИ ЕПИЛОГ

ДЖУЛИЯ КУИН

ХЕРЦОГЪТ И АЗ. ЕПИЛОГ 2

Превод: Dream Team

chitanka.info

Някъде по средата на романа „Херцогът и аз“ Саймън отказва да приеме колекцията от писма, писани от баща му, с когото отдавна са се отчуждили. Дафни, обаче, взима писмата и ги скрива, защото смята, че някой ден той може да промени мнението си и да пожелае да ги прочете. В края на романа, когато тя му предлага да ги прочете, той отново отказва. Аз самата също не смятах, че ще пожелае да го направи. Винаги съм си мислила, че те ще съдържат някаква много важна информация, ала когато Дафни ги задържа ми стана ясно, че Саймън вече няма нужда да чете думите на баща си. Най-сетне мнението на баща му вече не беше от значение за него.

Много от читателите искат да узнаят какво пише в тези писма, но не и аз. Това, което ме интересуваше повече, бе какви усилия ще са необходими, за да накарат Саймън да ги прочете.

На моите читатели, които никога не престанаха да питат: „Какво ли се случва после?“

А също и на Пол, който никога не спря да казва: „Каква чудесна идея!“

Математиката никога не е била най-силният предмет на Дафни Басет, но тя определено можеше да брои до тридесет, и след като това число беше максимумът от дни за цикъла ѝ, фактът, че се взира в календара на бюрото си и брои до четиридесет и три бе повод за известна тревога.

— Не е възможно — сподели тя с календара, почти сигурна, че той ще ѝ отговори. После седна бавно и се опита да възстанови събитията от последните шест седмици. Може би не броеше правилно. За последно бе прокървила по време на посещението при майка си, което бе на 25 и 26 март, което означаваше... Тя отново започна да брои като този път посочваше всеки ден от календара с пръст.

Четиридесет и три дни.

Беше бременна.

— Мили боже!

И отново календарът нямаше какво да добави по въпроса.

Не! Не може да бъде! Тя е на четиридесет и една. Това не означава, че няма жени, които раждат и на четиридесет и две, но откак бе заченала за последно бяха изминали седемнадесет години. Седемнадесет възхитителни години, през които със съпруга ѝ не бяха сторили абсолютно нищичко, за да се предпази тя от забременяване.

Дафни просто беше решила, че вече е излязла от фертилна възраст. Беше родила четирите си деца доста бързо едно след друго през първите четири години на брака си и след това... нищо.

Изненада се, когато последното ѝ дете навърши една година, а все още не беше бременна. А после синът ѝ стана на две, после на три, а коремът ѝ си оставаше плосък. Тогава тя погледна към децата си — Амелия, Белинда, Каролайн и Дейвид, и реши, че е била благословена

отвъд всякаква мяра. Четири живи, здрави и силни деца, едното от които високо малко момченце, което един ден щеше да заеме мястото на баща си като херцог Хейстингс.

А и на Дафни не ѝ харесваше особено да е бременна. Глезените ѝ се подуваха и отичаха, а стомахът ѝ правеше неща, които тя категорично не желаше да изпитва отново. Замисли се за снаха си Луси, която имаше много лека бременност, което беше добре, тъй като беше бременна в четиринадесетия месец с петото си дете. Или по-скоро бе в деветия, както бе редно, но когато Дафни я видя преди няколко дни, си помисли, че сигурно вече е в четиринадесетия месец. Огромна, изумително огромна, но все така сияеща и с удивително изящни глезени.

— Не може да съм бременна — каза си Дафни докато поставяше ръка на плоския си корем. Сигурно приближаваше промяната. Четиридесет и една беше малко неочаквано, но след като никой не говори за тези неща, сигурно много жени влизаха в критическата си възраст по-рано. Трябваше да се радва. Да изпитва благодарност, всъщност. Месечният цикъл си беше едно много сериозно неудобство.

Дафни чу приближаващи по коридора стъпки и бързо закри календара с една книга, макар че и самата тя не знаеше какво прикрива. По него нямаше големи червени кръстчета, които да отбелязват „Днес ми дойде цикълът!“.

Съпругът ѝ влезе в стаята.

— О, ето къде си. Амелия те търсеше.

— Мен?

— Бог явно е милостив, защото не търси мен — отвърна Саймън.

— О, боже! — измърмори Дафни. Обичайно би отговорила с нещо по-остроумно, но съзнанието ѝ все още бе заето с възможността да е бременна или пък да остарява.

— Нещо във връзка с някаква рокля.

— Зелената или розовата?

— Моля? — Саймън се ококори насреща ѝ.

— Не, разбира се, ти няма как да знаеш — отвърна му разсеяно.

Той притисна ръце към слепоочията си и се отпусна в близкия стол.

— Кога ще я омъжим?

— Не и преди да я сгодим.

— И кога ще стане това?

— Миналата година получи пет предложения — усмихна се Дафни. — Ти беше този, който настояваше да изчака, докато срещне истинската любов.

— Не те чух да възразяваш.

— Защото не възразявам.

Съпругът ѝ въздъхна.

— Как се случи така, че имаме три момичета, които трябва да представим в обществото по едно и също време?

— Изключителната ни репродуктивност в началото на брака ни — отговори наперено Дафни, след което се сети за календара на бюрото си. Онзи с червените кръстчета, които никой друг, освен нея не можеше да види.

— Изключителна репродуктивност. Хмм? — Той погледна към вратата. — Интересен подбор на думи.

Тя го погледна и усети как страните ѝ порозовяват.

— Саймън, все още е средата на деня.

Той леко разтегна устни в усмивка.

— Не си спомням това да ни е спирало, когато бяхме в стихията на нашата репродуктивност.

— Ако момичетата се качат горе...

Той скочи на крака.

— Ще заключи вратата.

— О, за бога! Те веднага ще се досетят.

Той рязко врътна ключалката и се обърна със смръщени вежди.

— И кой е виновен за това?

Дафни отстъпи. Съвсем мъничко.

— Няма начин да оставя дъщерите си напълно неграмотни по въпросите на брака, както бях аз.

— Очарователно неграмотна — измърмори, докато прекосяваше стаята, за да улови ръката ѝ.

Тя му позволи да я изправи.

— Не мислеше, че е много очарователно, когато реших, че си импотентен.

Саймън трепна.

— Много неща в този живот са очарователни, когато ги погледнеш от дистанцията на времето.

— Саймън...

— Дафни... — Гризна я по ухото. Устата му се придвижи надолу по гърлото ѝ и тя започна да се топи от желание. Двадесет и една години брак и все още...

— Поне спусни завесите — измърмори тя. Не че някой можеше да види нещо при това ярко слънце отвън, но щеше да се чувства по-удобно. Намираха се в сърцето на Мейфеър, все пак, с огромен кръг познати, които биха могли да се разхождат навън в този час. Саймън послушно отиде до прозореца, но дръпна само тънките завеси.

— Искам да те виждам — каза ѝ с хлапашка усмивка и със забележителна скорост направи така, че да я вижда цялата, докато тя лежеше на леглото и стенеше тихо, а той целуваше нежно вътрешната част на коляното ѝ.

— О, Саймън — въздъхна тя. Знаеше много добре какво предстои. Знаеше, че ще продължи с целувки пътя си до бедрото ѝ.

И той го направи толкова хубаво.

— За какво мислиш? — прошепна той.

— Сега? — Тя се опита да се измъкне от омаята, в която се бе потопила. Езикът му си бе проправил път от бедрото към корема ѝ, а той си въобразяваше, че е в състояние да мисли?!

— Знаеш ли за какво си мисля аз?

— Ако не е за мен, много ще се разочаровам.

Той се подсмихна, потопи език в пъпчето ѝ и след това я гушна, за да посрещне устните ѝ.

— Мислех си колко е чудесно да познаваш някого толкова добре.

Тя се пресегна да го прегърне. Не можа да се спре. Зарови лице във врата му и вдиша познатия аромат, след което прошепна:

— Обичам те.

— Обожавам те.

А, значи щеше да го обърне на състезание. Нима? Тя се отдръпна от него колкото да каже:

— Харесвам те.

— Харесваш ме?

— Само това можах да измисля за толкова кратко време. — Тя сви леко рамене. — И между другото е вярно.

— Много добре. — Очите му потъмняха. — Боготворя те.

Дафни разтвори устни. Сърцето ѝ затупка и пламна. Всяка възможност да измисли подходящ отговор я напусна.

— Мисля, че ти спечели — каза тя с толкова дрезгав глас, че почти не приличаше на нейния. Той я дари с една продължителна, болезнено сладка, възбуждаща целувка.

— О, знам, че победих.

Главата ѝ се отпусна назад докато той отново проправи пътя си надолу към корема ѝ.

— Ти все още трябва да ме боготвориш — каза му.

Той се спусна още по-надолу.

— За това, Ваша Светлост, оставам винаги Ваш слуга.

И това бе последното, което си казаха за известно време.

Няколко дни по-късно Дафни отново се озова загледана в календара. Вече бяха изминали четиридесет и шест дни, откакто за последно бе имала цикъл, но все още не беше казала на Саймън. Знаеше, че трябва, но все още смяташе, че е прибързано. Можеше да има друго обяснение за състоянието ѝ. Като начало трябваше да си спомни кога за последно ходи да види майка си. Вайълет Бриджъртън не престана да си вее с ветрилото, настоявайки, че в стаята е много задушно, макар Дафни да намираще въздуха за приятен.

Единственият път, когато помоли да запалят камината, Вайълет се възпротиви така яростно, че Дафни почти повярва, че майка ѝ е готова да стои на пост до решетката с маша в ръка.

— Да не си посмяла да посегнеш към кибрита! — бе изръмжала Вайълет, на което Дафни бе отговорила мъдро:

— Мисля, че ще ида да си донеса шал. — След което бе хвърлила поглед към прислужницата на майка си, която потреперваше до камината. — Мисля, че и ти трябва да идеш да си вземеш един.

Но сега не ѝ беше горещо. Чувстваше...

Не знаеше как се чувства. Напълно нормална, наистина. Което беше подозрително, защото с предишните си бременности не се бе чувствала ни най-малко нормална.

— Мамо!

Дафни прелисти страницата на календара и вдигна поглед от бюрото си точно навреме, за да види как втората ѝ дъщеря — Белинда,

спира на входа на стаята.

— Заповядай — каза ѝ, доволна от факта, че ѝ отвличат вниманието. — Моля!

Белинда се настани в най-близкия стол, а ярките ѝ сини очи посрещнаха погледа на майка ѝ с обичайната директност.

— Трябва да направиш нещо за Каролайн.

— Трябва ли? — попита Дафни като гласът ѝ се провлече леко на думата „трябва“.

Белинда не обърна внимание на сарказма.

— Ако не престане да говори непрекъснато за Фредерик Сноу-Ман-Формсби ще полудея!

— Не може ли просто да не ѝ обръщаш внимание?

— Името му е Фредерик Сноу... Ман... Формсби!

Дафни премигна.

— Сноуман мамо. Сноуман!

— Колко жалко, наистина — съгласи се Дафни. — Но, лейди Белинда Басет, вас могат да оприличат на някое паднало духом куче.

Белинда я погледна наистина изтормозено и стана очевидно, че някой вече се бе сетил да я оприличи на ловджийските кучета от породата басет.

— О! — възкликна Дафни, донякъде изненадана, че Белинда не ѝ бе споменала преди за това. — Съжалявам.

— Беше много отдавна — подсмръкна дъщеря ѝ — и мога да те уверя, че никой не повтори.

Дафни стисна устни в опит да сподави усмивката си. Подобна подигравка определено не беше повод да налетиш на бой, но след като си бе проправила път към зрелостта в обкръжението на седем братя и сестри, не можа да се спре да не сподави наум едно тихичко „Браво!“.

Белинда кимна величествено.

— Е, ще поговориш ли с Каролайн?

— Какво искаш да ѝ кажа?

— Не знам. Каквото ѝ казваш обикновено. Очевидно винаги върши работа.

Дафни бе сигурна, че някъде в тази констатация се съдържа комплимент, но преди да успее да направи анализ на изречението, стомахът ѝ се преобърна, последва най-странният спазъм и после...

— Извини ме — изскимтя и се втурна към банята точно навреме, за да стигне до нощното гърне.

О, мили боже! Не влизаше в критическата възраст. Беше бременна!

— Мамо?

Дафни размаха ръце към Белинда в опит да я отпрати.

— Мамо, добре ли си?

На Дафни отново ѝ се повдигна.

— Отивам да извикам татко — обяви дъщеря ѝ.

— Не! — буквално изкрещя Дафни.

— От рибата ли е? Защото на мен ми се стори малко съмнителна.

Дафни кимна с надежда въпросите да спрат.

— О, чакай малко, ти не яде риба. Спомням си съвсем ясно.

По дяволите Белинда и проклетата ѝ склонност да обръща внимание на всеки детайл.

Дафни осъзна, че не е много майчинско от нейна страна да мисли така за дъщеря си, докато отново изпразваше съдържанието на стомаха си, но пък и не се чувстваше особено благосклонна в момента.

— Ти яде от гълъбите, а аз риба, също като Дейвид, но ти и Каролайн ядохте само от гълъбовото месо, а татко и Амелия мисля, че опитаха и двете. Ядохме също и супа, макар...

— Спри — примоли се Дафни. Не искаше да разговаря за храна. Дори самото ѝ споменаване...

— Мисля, че е по-добре да извикам татко — предложи Белинда отново.

— Не, добре съм — изпъшка майка ѝ, а ръцете ѝ потрепваха конвулсивно зад гърба ѝ. Не искаше Саймън да я вижда в такова състояние. Веднага щеше да се досети какво става. Или по-скоро, за да сме точни, какво предстои. След седем и половина месеца — плюс-минус няколко седмици.

— Добре! — отстъпи Белинда. — Но позволи ми поне да извикам прислужницата. Трябва да си легнеш.

Дафни повърна отново.

— След като приключиш — поправи се момичето. — Трябва да си легнеш веднага щом приключиш с... въъ... това.

Дафни накрая се съгласи да извикат прислужницата ѝ. Мария веднага щеше да разбере какво е положението, но нямаше да каже на

никого, нито на слугите, нито на семейството. И още по-важно — щеше да знае какво може да облекчи неразположението ѝ. Лекарството със сигурност щеше да има противен вкус и още по-противен мирис, но щеше да помогне на стомаха ѝ.

Белинда излезе и Дафни — уверена, че няма какво повече да повърне, се отправи към леглото. Потънала в завивките, тя се опита да не мърда, защото и най-малкото движение я караше да се чувства все едно се люшка из морските вълни.

— Твърде стара съм за това! — изстена тя и си беше така.

Със сигурност беше стара за такива неща. Ако бременността ѝ протичаше както предишните четири, щеше да страда от подобни неразположения още поне два месеца. Липсата на храна ще я запази слаба, но това щеше да продължи само до средата на лятото, когато щеше да удвои теглото си буквално за една нощ. Пръстите ѝ щяха да се подуят до степен да не може да носи пръстените си, нямаше да може да обуе никакви обувки и дори едно изкачено стъпало щеше да я оставя без дъх.

Щеше да се превърне в слон. Двукрак слон с кестенява коса.

— Боже милостиви!

Дафни не можа да вдигне глава затова помахаша с ръка в жалък опит да поздрави Мария, която стоеше до леглото и се взираше в нея с ужас в очите...

... който бързо се превръщаше в подозрение.

— Боже милостиви! — въздъхна прислужницата отново, този път с непогрешима интонация. Усмиваше се.

— Знам — каза Дафни — Знам.

— А херцогът знае ли?

— Все още не.

— Е, няма да можете да го скриете за дълго от него.

— Тази вечер заминава за Клайвдън. Няма да го има няколко дни — обясни херцогинята. — Ще му кажа, когато се върне.

— Трябва да му кажете сега — настоя Мария. Двадесетте години служба ѝ даваха известно право да говори свободно.

Дафни бавно се изправи и се подпря на възглавницата, като спря за момент, за да потисне гаденето.

— Може и да не го задържа — каза тя. — На тази възраст често не оцеляват.

— О, мисля, че ще го задържите — възрази прислужницата. — Не сте ли се поглеждали в огледалото?

Дафни поклати глава.

— Позеленели сте.

— Може и да не е...

— Няма да пометнете бебето.

— Мария!

Прислужницата скръсти ръце и прониза Дафни с поглед.

— Знаете истината Ваша Светлост. Просто не искате да я признаете.

Дафни понечи да отговори, но затвори уста, защото знаеше, че Мария е права.

— Ако бебето не се е захванало — каза прислужницата доста помело, — нямаше да ви е толкова зле. Майка ми роди осем бебета след мен и имаше четири, които не оцеляха тогава. Никога не й прилоша, нито веднъж, с тези, които не можа да задържи.

Дафни въздъхна, съгласна с доводите ѝ.

— Все пак ще изчакам още мъничко — каза тя. Не беше сигурна дали иска да запази тази новина за себе си още няколко дни, но щеше да го направи. Все пак, нейното тяло се опитваше да се обърне с вътрешностите навън, така че ѝ се полагаше тя да вземе решението.

— О, щях да забравя — обади се прислужницата. — Има съобщение от брат ви. Пристига в града следващата седмица.

— Колин? — попита Дафни.

— Със семейството — кимна Мария.

— Тогава трябва да отседнат при нас — нареди Дафни. Колин и Пенелопе не притежаваха къща в града, и за да пестят средства обикновено оставаха или при Дафни, или при най-големия им брат — Антъни, който бе наследил титлата и всичко, което вървеше с нея.

— Моля те, помоли Белинда да им пише от мое име и да ги покани да отседнат в Хейстингс Хаус.

Прислужницата кимна и излезе.

Дафни изстена и потъна в сън.

До времето, когато трябваше да пристигнат Колин и Пенелопе, заедно с четирите си мили деца, Дафни продължи да повръща по

няколко пъти на ден. Саймън все още не знаеше нищо за състоянието ѝ; беше задържан в провинцията — нещо свързано с наводняването на някакво поле — и не го очакваха преди края на седмицата. Дафни нямаше намерение разстроеният ѝ стомах да ѝ попречи да посрещне любимия си брат.

— Колин! — възкликна тя със зашеметяваща усмивка при вида на искрящите му зелени очи. — Твърде много време измина.

— Напълно съм съгласен — каза той и бързо я прегърна, докато Пенелопе се опитваше да отведе децата им в къщата.

— Не, не може да гоните този гълъб — казваше тя строго. — Много съжалявам, Дафни, но... — Тя изскочи отново на входните стъпала, сръчно уловила седемгодишния Томас за яката.

— Благодарни се, че палавниците ти са пораснали — подсмихна се Колин и се отдръпна назад. — Ние едвам удържаме... Мили боже, Даф, какво ти е?

Разчитай на брат си да прояви тактичност.

— Изглеждаш ужасно — продължи той сякаш вече не го бе потвърдил с въпроса си.

— Малко съм неразположена — измърмори тя. — Мисля, че беше от рибата.

— Чичо Колин!

Вниманието на Колин, слава богу, бе отвлечено от Белинда и Каролайн, които препускаха надолу по стълбите с категорична липса на грацията, присъща на дамите.

— Ти! — той улови едната в прегръдка. — И ти! — После погледна нагоре. — Къде е другото „Ти“?

— Амелия е на пазар — осведоми го Белинда, преди да насочи вниманието си към малките си братовчеди. Агата тъкмо бе навършила девет, Томас беше на седем, а Джейн — на шест. Малкият Джордж щеше да стане на три следващия месец.

— Колко сте пораснали! — наведе се Белинда към Джейн.

— Пораснала съм с цели пет сантиметра за последния месец — обяви тя.

— През последната година — поправи я меко Пенелопе. Тя все още не можеше да стигне до Дафни и да я прегърне, затова се протегна и стисна ръката ѝ.

— Знам, че момичетата изглеждаха пораснали още предишния път, когато ги видях, но не спирам да се изненадвам.

— Аз също — призна ѝ Дафни. От време на време все още очакваше като се събуди да ги види в престилки. Фактът, че вече бяха дами, напълно пораснали... Беше объркващо.

— Е, знаеш какво казват всички за майчинството — продължи Пенелопе.

— Всички? — промърмори под нос Дафни.

Снаха ѝ направи пауза, колкото да я дари с една крива усмивка.

— Годиците летят, а дните са безкрайни.

— Това не е възможно — отсече Томас.

Агата изпусна една горчива въздишка.

— Той е толкова буквален.

Дафни разроши светлокестенявата коса на Агата.

— Ти наистина ли си само на девет?

Обожаваше Агата. Винаги я бе обожавала. Имаше нещо в това малко, толкова сериозно и решително момиченце, което винаги докосваше сърцето ѝ.

Агата, каквато си беше, веднага разбра, че въпросът е риторичен и се вдигна на пръсти да дари леля си с целувка. Дафни ѝ върна жеста с едно пощипване по бузката и се обърна към бавачката на младото семейство, която стоеше близо до вратата и държеше малкия Джордж.

— А как си ти, скъпо съкровище? — Тя се протегна и пое малкото момченце в ръцете си. Той беше пълничък, русокос, с розови бузки и божествен бебешки мирис, въпреки факта, че вече не беше бебе. — Изглеждаш чудесно — каза му и се престори, че ще го ухапе по вратлето. След което провери теглото му като го залюля напред-назад по онзи типично майчински начин. — Вече не искаш да те люлеят, нали? — зашепна му тя и отново го целуна. Кожата му беше толкова мека и я върна в годините, когато самата тя беше млада майка. Тогава и тя имаше медицински сестри и бавачки, разбира се, но не можеше да си спомни колко пъти се бе промъквала в детската стая, за да си открадне целувка по бузката или да погледа децата, докато спят.

О, да, ставаше сантиментална. Нищо ново.

— На колко години си вече, Джордж? — попита, мислейки си, че може би ще се справи и този път. Не че имаше голям избор, ала все пак това малко момченце в ръцете ѝ я успокои.

Агата я дръпна за ръкава и ѝ довери:

— Той не говори.

— Моля? — премигна Дафни.

Момичето хвърли поглед към родителите си сякаш питаше за разрешение дали може да говори по въпроса, но те бяха заети в разговор с Белинда и Каролайн и не ѝ обърнаха внимание, затова тя продължи.

— Той не говори. Не казва нито дума.

Дафни се отдръпна леко, за да може да разгледа хубаво личицето на Джордж. Той ѝ се усмихваше, сбръчквайки ъгълчетата на очите си също като Колин.

Дафни отново се обърна към Агата.

— А разбира ли какво му говорят?

— Всяка дума — кимна детето. — Сигурна съм. — Гласът ѝ се снижи до шепот. — Мисля, че мама и татко се тревожат.

Дете, което скоро ще навърши три години и не говори? Дафни бе сигурна, че се тревожат. Внезапно причината за неочакваната визита на брат ѝ и съпругата му ѝ стана абсолютно ясна. Търсеха подкрепа. Саймън е бил в същото състояние като малък. Не е отронил и дума, докато не е навършил четири години. А след това, в продължение на години, е заеквал леко. Дори и сега, ако бе много разстроен за нещо, това се прокрадваше в гласа му и тя го усещаше. Странна пауза или повтарящ се звук, леко запъване. Той все още се смущаваше от това, макар и съвсем не толкова, колкото когато се срещнаха за първи път. Но тя можеше да го види в очите му. Пламък, изпълнен с болка. Или може би гняв. Към себе си, към собствената си слабост. Дафни предполагаше, че има някои неща, които човек цял живот не може да преодолее, не и напълно.

Неохотно върна Джордж на бавачката и поведе Агата към стълбите.

— Хайде, миличка — каза ѝ, — детската стая те очаква. Извадили сме всички стари играчки на момичетата.

После загледа с гордост Белинда, която хвана Агата за ръка и я поведе.

— Ще ти дам да си играеш с най-любимата ми кукла — каза тя изключително сериозно. Агата я погледна с благоговение и я последва по стълбите.

Дафни изчака децата да се качат и се обърна към брат си и снаха си:

— Чай? Или предпочитате първо да се преоблечете?

— Чай — отвърна Пенелопе с тон на изтощена майка. — Моля!

Колин кимна в знак на съгласие и всички заедно се запътиха към трапезарията. След като се настаниха, Дафни реши, че няма смисъл да увърта. Това беше брат ѝ, в края на краищата, и той знаеше, че може да сподели всичко.

— Вие сте разтревожени за Джордж. — Това бе твърдение, а не въпрос.

— Все още не ни е казал нито дума — обади се Пенелопе тихо. Гласът ѝ беше равен, но сякаш нещо бе заседнало в гърлото ѝ.

— Той разбира какво му говорим — добави Колин. — Сигурен съм. Онзи ден му казах да си прибере играчките и го направи. Веднага.

— И при Саймън е било така — каза Дафни. Тя погледна от Колин към Пенелопе и после пак към Колин. — Предполагам затова сте дошли? Да говорите със Саймън?

— Надявахме се, че може да ни помогне с личния си опит — отговори Пенелопе.

Дафни кимна бавно.

— Сигурна съм, че ще го направи. Опасявам се, обаче, че го задържаха в провинцията и го очакваме чак в края на седмицата.

— Нямаме бърза работа — отбеляза Колин.

С ъгъла на очите си Дафни забеляза как раменете на Пенелопе се отпуснаха. Беше съвсем мимолетно движение, но всяка майка би го забелязала. Пенелопе също знаеше, че няма къде да бързат. Бяха чакали Джордж да проговори почти три години; няколко дни нямаше да променят нищо. И все пак, тя отчаяно се надяваше да предприемат нещо — каквото и да е — което би помогнало. Да изминат целия този път, само за да разберат, че Саймън го няма... Очевидно това бе много обезкуражаващо.

— Мисля, че е много добре, че той ви разбира — каза Дафни. — Аз бих била много разтревожена от обратното.

— Той е напълно нормален във всяко друго отношение — поде Пенелопе страстно. — Тича, скача, храни се добре. Дори мисля, че

може да чете.

Колин я изгледа изненадан:

— Така ли?

— Така мисля — потвърди жена му. — Заварих го с буквара на Уилям миналата седмица.

— Най-вероятно е разглеждал само илюстрациите — каза Колин меко.

— И аз си помислих същото, но после видях очите му. Те се движеха напред-назад сякаш следяха думите.

И двамата се загледаха в Дафни, сякаш това даваше отговор на всички въпроси.

— Предполагам тогава, че може да чете — каза Дафни отсъстващо. Тя искаше да получи отговор на всички въпроси. Искаше да им каже нещо различно от „Предполагам“ и „Може би“. — Той е доста малък, но не виждам причина да не може да чете.

— Много е умен — потвърди Пенелопе.

Колин изгледа съпругата си с явно снизхождение:

— Скъпа...

— Така е. Уилям също четеше, когато беше на четири. Агата също.

— Всъщност — съгласи се Колин замислено, — Агата се научи на три. Нищо сложно, наистина, но си спомням добре, че четеше кратки думички.

— Джордж може да чете — обяви Пенелопе твърдо. — Сигурна съм.

— Ами тогава имаме дори още по-малко причини да се тревожим — опита се да ги ободри Дафни. — Всяко дете, което може да чете, преди да е навършило три, ще се справи и с говоренето, когато му дойде времето.

Нямаше никаква представа дали е права, но предпочиташе да мисли, че е така. А и звучеше разумно. Пък и ако се окажеше, че Джордж ще заеква също като Саймън, семейството му нямаше да спре да го обича и обожава и ще го подкрепя, за да израсне като прекрасния млад мъж, който тя вярваше, че ще бъде. Той щеше да има всичко онова, което бе липсвало на Саймън като малък.

— Всичко ще бъде наред — каза Дафни и се протегна да улови ръцете на Пенелопе в своите. — Ще видите.

Пенелопе стисна устни и Дафни видя как гърлото ѝ се стяга. Извърна се и даде възможност на снаха си да овладее емоциите си. Колин предъвкваше третата си бисквита и отпиваше от чая си, затова сестра му реши да зададе следващия въпрос на него.

— С останалите деца всичко наред ли е?

— Всичко е наред — преглътна чая си той. — А с твоите?

— Дейвид се е забъркал в някакви неприятности в училище, но изглежда вече свиква.

Той посегна за поредната бисквита.

— И момичетата не те ядосват?

— Не. Разбира се, че не. Защо питаш?

— Изглеждаш ужасно — отвърна ѝ той.

— Колин! — възмути се Пенелопе.

— Така си е — сви рамене Колин. — Попитах я още когато пристигнахме.

— И все пак — напомни съпругата му, — не бива...

— Ако аз не мога да ѝ кажа нещо подобно, кой би могъл? — попита той с равен тон — Или по-точно кой би го направил?

Пенелопе понижи глас до трескав шепот:

— Това не са неща, за които се говори.

Той се втренчи в нея за миг. След това обърна поглед към Дафни. И после отново се загледа в жена си.

— Нямам никаква представа за какво говориш — каза накрая.

Пенелопе разтвори устни и страните ѝ порозовяха. Тя погледна Дафни очаквателно сякаш ѝ казваше „Е?“.

Дафни само въздъхна. Нима състоянието ѝ бе толкова очевидно?

Пенелопе се обърна към съпруга си и го изгледа нетърпеливо.

— Тя е... — обърна се към Дафни. — Така е, нали?

Дафни леко кимна в съгласие.

Снаха ѝ се загледа в съпруга си леко самодоволно и изстреля:

— Тя е бременна.

Колин се смрази за секунда, но после продължи в привичния си маниер.

— Не, не е!

— Бременна е. — Не се отказваше Пенелопе.

Дафни реши да не се обажда. Повръщаше ѝ се, така или иначе.

— Най-малкото ѝ дете е на седемнадесет — отбеляза Колин като хвърли поглед на сестра си. — На толкова е, нали?

— Шестнадесет — промърмори тя.

— Шестнадесет — повтори той и се обърна към жена си. — Все още.

— Все още?

— Все още.

Дафни се прозя. Не можа да се спре, напоследък се чувстваше твърде изтощена.

— Колин — подхвана Пенелопе с онзи особен снизходителен тон, който Дафни обожаваше, когато беше насочен към брат ѝ, — възрастта на Дейвид едва ли има нещо общо със ситуацията.

— Напълно го осъзнавам — прекъсна я той и я изгледа с раздражение, — но не мислиш ли, че ако тя е... — Той махна в посока на Дафни и я остави да се чуди дали не му е прекалено трудно да произнесе думата „бременна“ в комбинация със сестра си. Колин прочисти гърло. — ... щеше да има пауза от шестнадесет години?

Дафни затвори за миг очи, след което отпусна глава на облегалката на дивана. Наистина, вече би трябвало да се чувства засрамена. Това беше брат ѝ, и макар да използваше малко мъгливи понятия, той все пак обсъждаше най-интимните аспекти на брака ѝ.

Тя издаде тих звук, нещо средно между въздишка и мучене. Спеше ѝ се прекалено много, за да има сили да се почувства засрамена. А може би и твърде стара. Жените трябваше да са в състояние да се отърват от срама и неудобството, които изпитват като момичета, щом навършат четиридесет.

Пък и Колин и Пенелопе се препираха, а това отвличаше вниманието им от тревогата за Джордж. Дафни реши, че наистина са много забавни. Беше толкова мило да наблюдаваш как, който и да е от братята ти, е попаднал в задънена улица, докато разговаря със съпругата си. На четиридесет и една определено не беше твърде стара да се наслади на неудобството на който и да е от братята си. Въпреки че пак се прозя, ѝ се прииска да е малко по-будна, за да се наслади, но от друга страна...

— Тя заспа ли? — Колин се втренчи невярващо в сестра си.

— Така мисля — отвърна му Пенелопе.

Той протегна врат, за да я види по-добре.

— Сега бих могъл да ѝ погодя какви ли не номера. — Замисли се. — Толкова много неща — жаби, скакалци, реки, които потичат кървави...

— Колин!

— Много е изкушаващо.

— Но също е и доказателство — каза Пенелопе самодоволно.

— Доказателство?

— Бременна е, точно както ти казах. — Когато той не се съгласи достатъчно бързо с нея, тя добави: — Да си я виждал някога да заспива на средата на разговора, който води?

— Не и откакто... — Той се прекъсна сам.

Пенелопе се усмихваше все по-самодоволно.

— Именно.

— Мразя, когато се окажеш права — оплака се той.

— Колко жалко, защото често съм.

Колин отново обърна поглед към Дафни, която започваше леко да похърква.

— Предполагам, че трябва да останем с нея — предложи малко неохотно.

— Ще позвъня за прислужницата.

— Мислиш ли, че Саймън знае?

Пенелопе дръпна звънеца и погледна през рамо.

— Нямам представа.

Колин само поклати глава.

— Горкото момче, чака го изненадата на живота му.

Когато най-накрая се прибра в Лондон с цяла седмица закъснение, Саймън беше изтощен. Въпреки че приближаваше петдесетте, херцогът продължаваше да бъде много отдаден земевладелец, дори повече от останалите благородници. Затова когато няколко от полята му се наводниха, включително едно, което осигуряваше единственият доход на негов арендатор, той запретна ръкави и започна да се труди редом до този мъж.

Образно казано, разбира се, защото ръкавите си останаха незапретнати. В Съсекс беше дяволски студено и ставаше още по-неприятно, ако си мокър до кости. А те всички бяха, заради

наводнението и всичко останало. Затова все още бе уморен и му беше студено. Съмняваше се, че пръстите му някога ще възвърнат нормалната си температура, а семейството много му липсваше. Първоначално възнамеряваше да ги помоли да го придружат в провинцията, но момичетата се подготвяха за сезона, а Дафни изглеждаше малко бледа и отслабнала, преди да тръгне. Надяваше се да не е хванала някоя настинка, защото когато тя се разболееше, цялото домакинство боледуваше с нея.

Тя си мислеше, че е стоик. Веднъж бе опитал да ѝ обърне внимание, че истинският стоик не би обикалял наоколо повтаряйки непрестанно: „Не, не, добре съм“, докато се отпуска в първия изпечил се стол.

Всъщност бе опитал два пъти. Първият път тя не отговори. Тогава той си бе помислил, че не го е чула, но после реши, че е много по-вероятно да не е поискала да го чуе, защото когато спомена нещо във връзка със стоицизма за втори път отговорът ѝ беше такъв, че...

Е, нека кажем само, че когато ставаше въпрос за съпругата му и една обикновена настинка, устните му никога нямаше да отронят друго, освен: „Ах, горкичката ми!“ и „Да ти донеса ли малко чай?“.

Имаше някои неща, които мъжът научава след двадесет години брак.

Когато пристъпи в коридора, икономът беше там и го очакваше с обичайното си безизразно изражение.

— Благодаря, Джефрис — измънка Саймън докато му подаваше шапката си.

— Зет ви е тук — осведоми го Джефрис.

Саймън спря.

— Кой по-точно? — Имаше седем зетя.

— Мистър Колин Бриджъртън, Ваша Светлост. Със семейството си.

Саймън изправи глава.

— Така ли? — Не чуваше признаци на хаос или суматоха.

— Те излязоха, Ваша Светлост.

— А херцогинята?

— Тя си почива.

Саймън не можа да потисне стона си.

— Не е болна, нали?

Съвсем нетипично за него, Джефрис се изчерви.

— Не бих могъл да кажа, Ваша Светлост.

Саймън го изгледа с любопитство.

— Болна ли е или не?

Джефрис преглътна, прочисти гърлото си и каза:

— Вярвам, че е малко изморена, Ваша Светлост.

— Изморена? — Саймън повтори по-скоро на себе си, тъй като беше очевидно, че Джефрис ще се притесни извънредно, ако продължат този разговор. Клатейки глава, той се запъти нагоре по стълбите като допълни: — Разбира се, че е изморена. Колин е довел четири деца на възраст под десет години и тя най-вероятно смята, че трябва да ги обгрижи като майка, докато са тук. — Може би и той трябваше да полегне до нея. Винаги спеше по-добре, когато тя бе наблизо.

Когато наближи вратата на стаята им, тя бе затворена и той понечи да почука — навик, който следваше дори и това да го отведе в собствената му стая, но вместо това, в последния момент, натисна дръжката и тихо откряна вратата. Тя сигурно спеше. Ако наистина бе изморена, не искаше да прекъсва почивката ѝ, затова пристъпи тихо в стаята. Щом приближи му се стори, че изглежда бледа, макар че не можеше да е сигурен на тази оскъдна светлина.

Саймън се прозя и седна от другата страна на леглото, след което се наведе да изуе ботушите си. Разхлаби шалчето си и после го издърпа, след което се сгуши до нея. Не искаше да я буди, само да се стопли. Беше му липсвала много. Намествайки се удобно, той прехвърли ръка около кръста ѝ и тя легна точно под гърдния ѝ кош и...

— Аргх! — Дафни се изстреля като куршум и буквално се изтърколи от леглото.

— Дафни? — Саймън също седна, точно навреме, за да проследи дивия ѝ бяг до нощното гърне.

Нощното гърне?!

— О, боже! — възкликна и потрепери, докато тя повръщаше. — Риба?

— Не споменавай тази дума! — изпъшка тя.

Сигурно е била рибата. Наистина трябваше да потърсят друг продавач на риба в града.

Той стана от леглото, за да потърси кърпа.

— Да ти донеса ли нещо?

Тя не отговори. Той и не очакваше. Все пак взе една кърпа и се опита да не трепне, когато тя повърна като че ли... за четвърти път.

— Ах, горкичката ми! — измърмори под нос. — Толкова съжалявам, че се чувстваш така. Не ти е било толкова зле откакто...

Откакто...

О, мили боже!

— Дафни? — Гласът му трепереше. По дяволите, цялото му тяло трепереше.

Тя кимна.

— Но... как?

— По обичайния начин, предполагам — отговори и с благодарност взе кърпата.

— Но то беше... Беше... — Той се замисли, но не можеше да мисли. Мозъкът му напълно отказваше да работи.

— Мисля, че приключих — осведоми го Дафни. Звучеше изтощена. — Би ли ми донесъл чаша вода?

— Сигурна ли си? — Доколкото си спомняше, водата веднага щеше да се изкачи обратно нагоре и право в нощното гърне.

— Ей там е — подкани го тя като леко кимна към каната на масата. — И няма да я пия.

Той ѝ наля една чаша и я изчака да изплакне устата си.

— Ами... — започна той като прочисти гърлото си няколко пъти. — Аз... Тъъ... — Отново се закашля. Не можеше да промълви и дума, дори животът му да зависеше от това. И този път не можеше да си извини със заекването.

— Всички знаят — обяви тя и потърси опора в ръката му, за да се върне в леглото.

— Всички? — повтори Саймън като ехо.

— Нямах намерение да казвам на никого, докато не се върнеш, но те се досетиха.

Той кимна бавно, все още опитвайки се да смели информацията. Бебе?! На неговата възраст? На нейната възраст? Това беше... Беше...

Беше удивително.

Странно как всичко го връхлетя толкова внезапно. Но сега, след като първоначалният шок бе отминал, това, което изпитваше бе истинска, чиста радост.

— Новината е просто чудесна! — Понечи да я прегърне, но размисли като видя преbledнялото ѝ лице. — Ти не спираш да ме възхищаваш. — Каза и потупа тромаво съпругата си по рамото.

Тя трепна и затвори очи.

— Не клати леглото! — изстена Дафни. — Причиняваш ми морска болест.

— Ти не страдаш от такова нещо.

— Страдам, когато очаквам дете.

— Ти си странна патица, Дафни Басет — измърмори той и: А) престана да клати леглото и Б) се отдръпна, за да се предпази, ако тя случайно е забелязала, че я е нарекъл патица.

(Това си имаше своята предистория. Докато беше в напреднала бременност с Амелия, го беше попитала дали изглежда сияйно или прилича на клатушкаща се патица. Той ѝ бе казал, че прилича на сияйна патица. Това не беше правилният отговор.)

Той прочисти гърло и каза:

— Ах, горкичката ми!

После побягна.

Няколко часа по-късно Саймън седеше зад масивното си дъбово бюро, отпуснал лакът върху гладкото дърво, а десният му показалец потупваше ръба на чашата с бренди, която вече беше пълнил два пъти.

Днес беше един паметен ден.

Около час след като беше оставил Дафни да почива, Колин и Пенелопе се бяха върнали с цялото си потомство и всички се бяха заели с чая и бисквитите в стаята за закуска. Преди това Саймън бе понечил да ги поведе към салона, но Пенелопе помоли да изберат „поветина стая, с по-малко тъкани и тапицерии“.

Малкият Джордж му се беше ухилил, след като чу това, а лицето му все още беше покрито с някаква субстанция, за която се надяваше да е шоколад. Сега, като гледаше килима от трохи, който се стелеше по пода под масата, заедно с мокрите салфетки, които бяха използвали, за да попият разлятия от Агата чай, Саймън си спомни, че двамата с Дафни винаги пиеха чай си тук, докато децата бяха малки. Странно как се забравят тези дреболии с времето.

Обаче веднага щом чаеното парти приключи, Колин бе помолил да поговорят насаме. Оттеглиха се в кабинета на херцога и там Колин му довери проблема с Джордж, който го мъчеше.

Детето не говори.

Зрението му било много добро и Колин смята, че той дори може да чете.

Но не говори.

Зет му го бе помолил за съвет и той бе осъзнал, че има какво да му каже. Беше мислил за това, разбира се. Всеки път, когато Дафни беше бременна, и то чак докато чуе първите думи на всяко от децата си. Предполагаше, че сега също щяха да го обземат страхове. Отново щеше да има дете, още една душа, която да обича отчаяно, и за която да се тревожи.

Съветът му към Колин беше да обича момчето. Да разговаря с него, да го хвали, да го води на езда или риболов и въобще да прави с него всички онези неща, които един баща прави със сина си.

Всички онези неща, които баща му никога не бе правил с него.

Напоследък не мислеше много за баща си и трябваше да благодари на Дафни за това. Преди да я срещне, беше обсебен от желание за мъст. Толкова много бе искал да нарани баща си, да го накара да страда, както бе страдал самият той като дете, с цялата болка и терзание от това да знае, че е отхвърлен и нежелан.

Нямаше значение, че баща му е мъртъв, Саймън все така бе жадувал за отмъщение и само любовта, първо на Дафни, а след това и на децата бе успяла да прогони този призрак. Беше осъзнал, че е свободен, едва когато най-накрая Дафни му бе дала един куп писма, написани от баща му, които ѝ бяха поверили да пази. Той не бе поискал да ги изгори, нито пък да ги накъса на парченца.

Но не бе поискал и да ги прочете.

Беше изгледал купчината пликосе, пристегнати прилежно с червена и златна панделка, и бе осъзнал, че не чувства нищо. Нито гняв, нито тъга, нито дори съжаление. Това за него бе най-великата победа, която можеше да си представи.

Не бе много сигурен колко време бяха престояли тези писма в бюрото на Дафни. Знаеше, че ги държи в най-долното чекмедже и от време на време проверяваше дали още са там. Но и това беше отшумяло. Не бе забравил за тях, защото нещо от време на време се

случваше да му ги припомни, но не мислеше за тях постоянно. И вероятно ги бе забравил за месеци преди да отвори най-долното чекмедже на своето бюро и да установи, че Дафни ги е преместила там.

Това се бе случило преди двадесет години. И макар все още да нямаше желание да ги изгори или скъса, пак така не бе изпитал и желание да ги прочете.

До този момент.

Ами, не!

Може би?

Той отново погледна към тях, все още пристегнати с тази панделка. Искаше ли да ги отвори? Имаше ли нещо в писмата на баща му, което можеше да помогне на Колин и Пенелопе, докато напътстват трудното, както се оказва, детство на Джордж?

Не. Не беше възможно. Баща му беше суров мъж. Безчувствен и непрощаващ. Беше толкова обсебен от наследството и титлата си, че бе обърнал гръб на единственото си дете. Нямаше как да е написал нещо, каквото и да е, което да помогне на Джордж.

Саймън взе писмата. Бяха много сухи и миришеха на старост.

Огънят в камината беше нов. Горещ и ярък и изкупителен. Той се взря в пламъците, докато погледът му се замъгли. Просто си седеше там, а минутите течаха, сякаш безкрайни, докато стискаше в ръце последните бащини думи. Цели пет години, преди баща му да умре, те не си говореха. Ако е имало нещо, което старият херцог е искал да му каже, то определено беше в тези писма.

— Саймън?

Той бавно вдигна поглед, едва изтръгвайки се от унеса си. Дафни стоеше на вратата, подпряла нежно ръка на рамката. Беше облечена в любимата си бледосиня рокля. Имаше я от години, и всеки път, когато той пожелаеше да ѝ купи нова, тя отказваше. Някои неща си оставаха най-добри, защото са меки и удобни.

— Идваш ли да си легнеш? — попита го.

Той кимна и се изправи на крака.

— Скоро. Само да... — Той прочисти гърло, защото истината бе, че не е много сигурен какво правеше. Не беше много сигурен и какво си мислеше. — Как се чувстваш? — запита я на свой ред.

— По-добре. Вечер винаги се чувствам по-добре. — Тя пристъпи няколко крачки навътре в стаята. — Хапнах една препечена филия с малко сладко и... — Тя спря и единственото, което помръдна бяха миглите ѝ. Взираше се в писмата. Той не бе осъзнал, че все още ги стиска в ръце, когато се бе изправил.

— Ще ги прочетеш ли? — попита го тихо.

— Помислих си... Може би... — Той преглътна. — Не знам.

— Но защо сега?

— Колин ми каза за Джордж. Помислих, че в тях може да има нещо — леко помръдна с ръка и повдигна писмата, — което да помогне.

Дафни разтвори устни, но изминаха няколко секунди преди да проговори:

— Мисля, че ще се окажеш най-милият и благороден мъж, когото някога съм познавала.

Той я погледна объркано.

— Знам, че не искаш да ги четеш — каза му.

— Наистина не ме интересува...

— Интересува те — прекъсна го тя нежно. — Не толкова, че да ги унищожиш, но те означават нещо за теб.

— Почти не се сещам за тях — каза той. Беше истина.

— Знам. — Тя се присегна и го хвана за ръка, палецът ѝ нежно погали кокалчетата му. — Но само защото успя да се освободиш от баща си, не означава, че той няма никакво значение за теб. — Саймън не отговори. Не знаеше какво да каже. — Не съм изненадана, че ако все пак решиш да ги прочетеш, то ще е, за да помогнеш на някого. — Той преглътна и сграбчи ръката ѝ като спасително въже. — Искаш ли да ги отворя?

Той кимна и ѝ подаде безмълвно пакета.

Дафни се отправи към близкия стол и дръпна панделката, докато фльонгата се разхлаби.

— Подредени ли са?

— Не знам — призна той и отново седна зад бюрото. Беше достатъчно далеч, за да не вижда страниците.

Тя му хвърли разбиращ поглед и счупи печата на първото писмо. Погледът ѝ пробяга по редовете или поне на него му се стори така. Светлината беше оскъдна и не виждаше изражението ѝ добре, но я

беше виждал да чете писма стотици пъти, за да знае как изглежда, когато го прави.

— Имал е ужасен почерк — измърмори тя.

— Нима? — Сега като се замисли, Саймън не беше сигурен дали е виждал някога почерка на баща си. Сигурно в някакъв момент, но не си спомняше.

Той изчака още малко, опитвайки да сдържи дъха си, когато тя обърна другата страница.

— Не е писал от обратната страна — каза тя малко изненадана.

— Не би го направил — отвърна Саймън. — Никога не би направил нещо, което дори да намеква за някаква икономия.

Тя го погледна, извила вежди в почуда.

— Херцог Хейстингс няма нужда да прави каквито и да е икономии.

— Така ли? — Тя отгърна следващата страница и измърмори тихо: — Трябва да запомня това следващия път, когато отида при шивачката.

Той се усмихна. Обичаше я затова, че го накара да се усмихне дори в такъв момент.

След още няколко мига тя сгъна писмото и изправи глава. Замълча за миг, за да му даде възможност да каже нещо, ако иска, но когато той не го направи обяви:

— Доста е скучно, всъщност.

— Скучно? — Не беше много сигурен какво точно е очаквал, но не и това.

Дафни сви леко рамене.

— Пише за жътвата и подобренията в източното крило на къщата, а също и за подозренията, че няколко от арендаторите му го мамат. — Тя стисна устни неодобрително. — Те разбира се, не са го правили. Става въпрос за мистър Милър и мистър Бетъм. Те никога не биха измамили никого.

Саймън премигна. Беше си въобразявал, че писмата на баща му съдържат извинение. Или ако не това, то още обвинения в некадърност. Никога не му бе хрумвало, че те може да съдържат информация за текущата отчетност на имението.

— Баща ти е бил много подозрителен човек — измънка Дафни.

— О да.

— Да прочета ли следващото?

— Да, моля те.

Тя го направи и то много приличаше на първото, само дето този път беше за един мост, който имаше нужда от поправка и един прозорец, който не бил направен според неговите инструкции.

И така продължи и нататък. Аренди, сметки, ремонти, оплаквания... От време на време имаше и някой и друг ред, адресиран до него, но нищо по-лично от: „Обмислям да организирам лов другия месец, моля уведомете ме дали ще присъствате“. Беше смайващо. Баща му не само бе отхвърлил съществуването му, когато го бе смятал за заекващ идиот, той бе успял да се откаже от собствения си отказ, когато Саймън бе започнал да говори ясно и на нужната висота. Започнал бе да се държи сякаш това не се е случило и той никога не е искал синът му да беше мъртъв.

— Мили боже! — каза, само защото трябваше да каже нещо.

Дафни отново вдигна поглед.

— Хмм?

— Нищо — изломоти той.

— Това е последното — каза Дафни и вдигна писмото.

Той въздъхна.

— Искаш ли да го прочета?

— Разбира се — отвърна саркастично. — Сигурно е за арендите.

Или сметките.

— Или лошата жътва — допълни остроумно съпругата му като се опитваше да не прихне от смях.

— Или това — съгласи се той.

— Арендите — обяви щом приключи с четенето. — И сметки.

— А жътвата?

Жена му леко се усмихна.

— Била е добра онази година.

Саймън затвори очи за момент и усети как странното напрежение напуска тялото му.

— Странно — каза Дафни. — Чудя се защо никога не ти ги е изпратил.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, не ги е изпратил. Не помниш ли? Събрал ги е всички заедно и ги е дал на лорд Мидълтроп, преди да умре.

— Предполагам, че го е направил, защото не бях в страната. Не е знаел къде да ги изпрати.

— О, да, разбира се. — Дафни се намръщи. — И все пак ми е интересно защо е отделил толкова време да ги напише, без да има надежда, че ти ще ги прочетеш. Ако аз реша да пиша писма на някого, на когото не мога да ги пратя, ще го направя, защото имам нещо да кажа, нещо важно, което ще искам да узнаят, дори и след като ме няма.

— Едно от многото неща, по които не приличаш на баща ми — отбеляза херцогът.

Тя се засмя печално.

— Да, предполагам. — Съпругата му се изправи и остави писмата на малката масичка. — Ще си лягаме ли?

Саймън кимна и отиде при нея, но преди да хване ръката ѝ, събра писмата от масичката и ги хвърли в огъня. Дафни въздъхна леко, докато се обръщаше да види как почерняват и се превръщат в пепел.

— Няма смисъл да ги пазим повече. — Той се наведе и я целуна; първо по нослето и после по устата. — Хайде да си лягаме.

— Какво ще кажеш на Пенелопе и Колин? — попита го тя, докато изкачваха стълбите, хванати за ръце.

— За Джордж ли? Същото, което им казах и следобеда. — Той отново я целуна, този път по веждите. — Просто да го обичат. Това е всичко, което трябва да направят. Ако проговори, ще проговори. Ако пък не, значи няма. И в двата случая всичко ще бъде наред, стига само те да го обичат.

— Ти, Саймън Артър Фицранулф Басет, си един много добър баща.

Той се опита да не се пръсне от гордост.

— Забрави да кажеш Хенри.

— Какво?

— Саймън Артър Хенри Фицранулф Басет.

— Имаш твърде много имена! — Изгледа го надменно тя.

— Но не и твърде много деца. — Той спря и я придърпа към себе си, докато срещна лицето ѝ. След това покри с длан корема ѝ. — Мислиш ли, че ще се справим отново?

— Щом си до мен — кимна тя.

— Не — каза той меко, — щом ти си до мен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.